englemakeren

jwn

“Englemakeren”
av
Johnny W. Nyhagen

ISBN: 978-82-93616-38-2
Coverdesign: JWN
Fanny Nine Productions, Haugesund, 2026
Tilegnet Marian Dora

Englemakeren

Jeg er

musikken

du

bare

kan høre

når du

drømmer

jeg er

pistolen

i lommen

akvarellene

fra dødsriket

jeg er det
pene hjertet

du nesten
aldri viser
frem
til noen
andre

jeg er
kvelningsfornemmelsen

den naive
skriblingen på
kirkeveggen

jeg er
en opplyst
grotte

jeg er
barnålene
på stien
som kun
fører tilbake
til seg
selv

jeg er
giftkanylen

brennmerket
i pannen

de fiskeaktige
øynene
som stirrer

jeg er
Englemakeren

jeg er Auroras
farge

jeg er tiden
som blåser
gjennom deg
som en
kald vind

jeg er en
hemmelighetsfull
perle

jeg snakker
alle
språk

jeg er

saltvannshymnene

en flettet
krans
av gagne
somre
og morfinnevroser

jeg er
latteren som
straffer
og river
ned

jeg er

skyld

og
skam

og

grønne vidder

jeg er

elvene som
møtes og
bruser i
svart

under
komatøse
øyelokk

jeg er
lykken
som preller
av

frosten som
setter seg
i blodet

jeg er
velsignelsens time

som aldri skulle
komme

jeg er det
du så
med bortvendte
øyne

jeg er Englemakeren

jeg er natten

jeg er døden
som kommer
før
sengetid

Opiumsvampyrer

De pisker
sine kalde
hjerter

skjenker mening
til en gammel
verden

tenker

urene tanker
om dagslyset

hver gang
noe nytt
og
navnløst
blir født

Hennes siste ønske

I den
siste
endeløse
ettermiddagen

før den
siste evige
natten

vil hun
begraves

på det
samme
nakne
jordet

hvor hun
en gang
sådde sitt
eneste frø

bak seg
har hun
alle ordene
av jern

som hun ikke
lenger vil
høre

hinsides
sorte salmer

og kalde
døde hender

vil hun
begraves

hinsides

hundehalsbånd

hvite
tøfler

tenner som
faller ut

og

hår som
skifter farge

av seg selv

vil hun
begraves

bortenfor
forelskelsens
anatomi

og

blod som
fryser
i plomberte vener

langt

fra alt
som kan
legemliggjøres
i tid og rom

vil hun
legges
til hvile

med
ansiktet vendt
nedover

bort fra
alle
oss andre

bort fra

denne

verden

Bilde av Djevelen

Gi meg

øyne

pyramider

planeter

og slanger

gi meg
mørke dufter

og en

elektrisk solstråle

gi meg
mødrenes frykt
for
druknende barn

gi meg
malteserkorset
som snurrer
i speilet

og vekker
det
til live

gi meg
en ond
søster
jeg aldri
har truffet

en som
tror hun er
født til
å lede
stjernene
over
himmelhvelvingen

gi meg
lyden av
sommerfuglvinger

og

demonblomster
oppstilt i
små vaser

gi meg
en billig
plysjbamse

og en
uhelbredelig
kjønnssykdom

gi meg
noen andres
evighet

innesperret
i en
vanndråpe

gi meg
en hals
uten hode

gi meg
fløyelssaler
og
bunnløse
avgrunner

vanskapte minner

morderengler

og

nytente sigaretter

gi meg
lyden av
junikveldenes
naive
skvaldring

og et
bilde av
djevelen

i en lang
svart kjole

Hertuginnen av Wisconsin

Hun har
guden
i fingrene

skriver
lange brev
til
universet

og
lukker
seg
innover

før hun
legger ut

på sin
vingeløse
flukt

vekk
fra tannfelling
og drømmeløse
netter

vekk fra
idiotene

som stikker
tungene ut
hver gang
hun
farer
forbi

hun
maner fram
solregn
og
engler
av begrenset
kvalitet

glir så inn
i en
dypere
tid

fornemmer
de myke
øyeblikkene

i blått og svart

hun kjenner

elektriske impulser
fra den
firkantede
hjernen

det rykker
til i
bomullsnervene

munnen blomstrer

som et
åpent sår

og hun
forsvinner
inn i
lyden av
det metalliske
refrenget

i en sang

hun gjerne

skulle ha

skrevet

Speilet foran speilet

I speilet foran

speilet

skrives
tykke bøker
som kan
lese
fra seg selv

i speilet
foran
speilet

skimtes
vektløse
jentebarn

som svever
gjennom
rommene

i speilet foran

speilet

hvor tiden
aldri
har vært

kan jeg
drømme
frem

en
flom
av duse
farger

og

tapte
paradis som
blir funnet

og så går
tapt igjen

jeg kan
vende sansene
vestover

og kjenne
vekten av blodets
tyngende
lenker

jeg kan la
meg fange
og gå under

i nettet av
fenomenenes
språk

i speilet

foran
speilet

trekker
jeg havet
til meg

og skyver
himmelen
tilbake
i seg selv

jeg tør
å møte
Månens
blikk

jeg tør
å utslette
alle spor

jeg kan
kaste
lys eller
mørke

og liste meg
frem på
kalde
neonfingre

i speilet foran
speilet

kan jeg
holde
pusten

i øyeblikket
før bombene
faller

i øyeblikket
før de døde

gjenoppstår

i øyeblikket
før jeg
innser

at det er
havet og fjellenes
jord

i speilet foran
speilet

kan jeg bli
en
liten bris
som fyker
bortover
i landskapet

jeg kan
bli det fjerde

øyet

et trollprisme

som
alle de
som slapp
levende
fra
barndommen

kan filtrere
virkeligheten
igjennom

i speilet foran
speilet

kan vi
bli de
vi alltid
har vært

vi kan
være
latterkrystallene

vi kan være
øynene
som
kysser

vi kan
være
udødelige

og
monstrøse

i speilet foran
speilet

kan jeg
skimte
de poetiske
linjene
som
forsvinner
i et punkt

jeg kan
høre
de blindes
rop

mens
jeg går
min vei

i speilet foran
speilet

kan jeg
være et

vektløst
jentebarn

som svever
gjennom
rommene

i speilet foran
speilet

kan jeg ha
min egen
stjerne
på himmelen

Kimberly

Hun skriver

for de
tomme
dagene

for gitarstrengene

kaffekoppene

og alle
barberbladene

setter ord
på
indre bilder
hun har
av

Eldorados
gull

Santa Barbara
på 90-tallet

og
filosoferer
over den mystiske
skriften

som

en gang
åpenbarte seg
for henne på
overflaten
av en innsjø

hun
maner frem
et vindu

som hun
åpner opp
mot
drømmenes
hage

hun skriver
for
stormene
som
raser på
Jupiter

naturens
malerier

og sinnets
symboler

hun skriver
for solen
Lucifer

for månen
Diana

for
hvite
himmelstrender
og
imperiers
fall

hun skriver
om den gang

hun hverken
visste
eller
forsto

om
den gang
veiene
virket
lengre

om
siste gang
noen løftet
henne opp

og ikke
satte
henne ned
igjen

hun skriver
for det som
blir til

mellom skog
og stein
og jord

hun skriver

for gåter

dører

og
hjerter som
åpner seg

hun skriver
for
de tomme
dagene

for stillheten

som roper
fra fremmede

og dypere
verdener

enn hennes
egen

I en liten grav

Du

du er
ikke her
lenger

havet er

tomt

og verden
snurrer
bare videre

til lyden av
demoniske
sølvtunger

og

smeltende
urverk

men du
hører
ingenting

du puster

ikke lenger

du er ikke her

hviler bare
ensom
i enn liten
grav i hodet
mitt

du har
blitt
formløs
og stille

du er ikke
her lenger

du lever kun
videre

i minnenes
indre eksil

hvor slutten
alltid er
nærmest
begynnelsen

hvor alt
er pakket inn
i et kjølig lys

der

er
du evig

og
der

er
du
ingen

Vannmannens helvete

Kunsten
å mislykkes

i noen andres
øyne

kunsten
å gjennomleve

vannmannens
helvete

tatovert
med

dødsleieorgasmer

og

langsomme
kjærtegn

fra

tre sjarmerende
søstre

du sliter med
å se
forskjell på

besittelse
av
kunsten
å ferdes
gjennom

fremmede
utenomjordiske
landskap

og
kanskje
i en
endeløs tid

kanskje
i en
endeløs ungdom

ha evnen
til å
gjenkjenne
detaljene
i latskapens
grammatikk

finne
skjønnheten
som ligger

gjemt der

blant
diagnosemanualer

gullstøv

dommedagsgåter

og kunnskap

om
modning

forfall

og død

Poetica 1975

Jeg vil
være

ensom

kald

og død

gå i ett
med
skyggene
som omfavner
seg selv

slippe å
presse meg

frem på
delikate
albuer

med
rødglødende
nåler banket
inn i
neglebåndene

for

jeg kan
ikke
sove

før noen
finner
meg

når de
så kommer

og roper
etter meg
med lange
fremmede
navn

kan
jeg endelig
knuse
alle benene
i kroppen

og skru
klokkene

én time tilbake

Femdom

Hva hun
vet

hun er
bokstavene
i sanden

og
musikken
inni hodet
ditt

hun er
palmetreet
som står

og brenner
ved sinnets
slutt

hun er
alle ordene
som falt på
bakken

og døde
ved føttene
dine

hva hun
vet

om håndjern
i flytende
form

og
hviskingen
fra små
barn med
nummererte
vinger

og de
spørrende
ansiktene
tynget av
lange
hvite
drømmer

hva hun
vet

om å finne
skjønnhet
i døde
sivilisasjoner

hva hun
vet

om å
se alle
livene sine

bli levd ut
av noen
andre

hva hun
vet

når hun
lister
seg gjennom
soverommene

med

nyslipte

slakterkniver

nattestid

Reisen til Agathis

Det skyggeløse

morgenlyset

fylte rommet

som en slags
siste
hilsen
fra natten

jeg husker
det som
noe vakkert
og ekte

jeg husker
det
som en scene
fra en annen
virkelighet

jeg husker
reisen til
Agathis

jeg husker
øyeblikksbilder
fra en lukket
høstdag

dandert
med
infernalsk hvisking
og svarte
skygger

jeg husker
livet

som
kun hadde
vart i
ett
sekund

jeg husker
de
små fotsporene

jeg fant

og som
jeg så fulgte
tilbake
inn i evigheten

jeg husker
innsektbruden

armen som
visnet

og gutten
jeg møtte
ved tidens
ende

jeg kan fortsatt
se for meg
alle ordene

fra
blomstermunn

fanget
i et havdyp

jeg minnes
blikket
som fulgte
linjene
i håndflaten

og
dagen
som pustet
døende
ut

jeg husker
onde bilder
fra en grå
drøm

jeg husker
reisen til
Agathis

jeg husker
hvordan frostnettene
kvesset sine
jern

jeg husker
forvridde trær

stormherjede
og brukne
i et evig
mønster

på skogbunnen
jeg hadde
malt i lyse
farger

jeg kan
se for meg
bøkene

med egne
skrifttegn

for fødsel

sex og død

som
lukket seg
for tankenes
elskerinner

jeg minnes

saltvannssorgen

fra barndommens
vik

uten begynnelse
eller slutt

og alle lydene
som brant
i meg

jeg husker
reisen til
Agathis

jeg kan
fortsatt se
for meg
liv som ble
tilbrakt på
fortauet

silhuetter
av silkepapir

tomme vinglass
på slanke
cafébord

og
opplevelsen av
å stå på en
ukjent strand

med en
hvit stein
i hånden

jeg minnes
et
jordbunnet
tåkelandskap

hvor jeg i det
innerste
av ingenting

kunne finne
alt

jeg minnes
bunnløse
tjern

og
barneansikter
i et sprukket
speil

jeg husker

drømmekart over
evige land

hvor nettene
var stjerneløse
og svarte

jeg husker
såret

som stedet
på kroppen

hvor alt lyset
strømmet inn
i meg

og jeg husker

reisen til
Agathis

som jeg
husker
den mørke
angsten som
drev meg

og vinduet

mot avgrunnen

den kom

fra